

дел 24

Според Александар, новиот светски поредок ќе го остваруваат анонимни, мудри, учени луѓе, кои за своја татковина ќе ги чувствуваат сите кралства (држави), а за свои браќа сите народи во светот, бидејќи единството е духовно, а не физичко својство.

"Атинизмот", пак, поради своето самозадоволство не бил способен да се шири сам од себе и затоа му требало туѓо, здраво, силно тело и заштита која ја нашол во Рим, кој го обезбедил неговото ширење. Доколку тој имал цел -хаос, неслога, раслојување, чувство на беспомошност, зашто само во такви услови можел да се шири, македонизмот имал

цел - воспоставување услови за хармонија, дијалог, толеранција и културен натпревар меѓу народите.

Поради своите цивилизациски вредности македонизмот бил и останал до денешни дни авангардна политичка идеологија на владеење во глобални рамки бидејќи, меѓу другото, полагал особено внимание на моралните вредности на носителите и на процесите на власт (затоа биле чистките околу македонските владетели). Уште во тоа време Македонците учеле: "Она што етиката треба да му го даде на поединецот, политиката треба да му го даде на општеството".

Трагајќи по легендите, лагите и мотивите, откривме дека сè се знае уште пред Исус, сè е дело на Македонците и дека 20 века се развивале само техниките. Истовремено се вршела смислена девалвација, деградација и геноцид врз Македонците.

Македонија како најстара држава на континентот, на светската цивилизација ѝ подарила голем број светски вредности, значајни за светската цивилизација.

Македонците како најстар народ на планетава Земја, создале и оставиле големи траги на разработени правила и принципи со својата мудрост, логика, градителство, воинственост и дипломатија.

Македонската писменост, култура, уметност, музика, право и просветленост се први кои на светот му биле понудени во целиот свој сјај.

Македонецот Александар е еден од многуте македонски цареви кој го задолжил светот, но и Македонците, бидејќи го зачувал нивниот идентитет.

Книгата претставува пророштво за иднината и фенер за просветление.

Наша цел беше пред македонската и светската јавност да обелодениме нови автентични докази за македонскиот цар кој бил од Бога определен да прави чуда на Земјава и на видлив начин сите народи на светот да ја почувствуваат благоста Божја.

Составен дел на македонизмот биле принципите на добар живот. Тие како дел на македонската политичка филозофија на владеење биле негувани и интелектуално хранети, зашто само на тој начин јакнел македонскиот дух. Тоа се правело низ соодветен систем на воспитување и етика. Фундаменталниот закон на македонската етика била човечноста, која се третираше како цел, а не како средство.

Според македонизмот, слободата не била резервирана само за исти луѓе. Секој човек по раѓање или по судбина може да стане слуга или господар. Македонската империја била единствената

МАКЕДОНСКИ МОДУЛ НА ГЕОЦЕНТРИЧНО-ХЕЛИОЦЕНТРИЧЕН ПУЛСИРАЧКИ СИСТЕМ НА ЖИВЕЕЊЕ И ВЛАДЕЕЊЕ

Од книгата на
Пандил Костурски и
Ристо Поповски
"Александар Македонски
Македонизам"

или градски, кои се пренесувале со векови уште од предрисанството од Стариот Завет (800 години пред Ристос), македонизмот го преземал како практика. Преку него не се изразуvalo само заедништвото и функционирањето на заедницата, туку тоа било значаен елемент на партиципација на заедницата кон поединецот и обратно.

Од етнолошки аспект, преку овие празници се оформил обредниот момент, на пример: селото можело да се испразни или да се исели, но жителите продолжувале да слават. Ова учење на македонизмот одиграло огромна улога во зачувувањето на Македонците како етнос и нивниот национален идентитет.

Да се прекрши обичајот значело да се навлезе во сеопшто непријателство, бидејќи обичаите произлегувале од народот. Токму затоа во Македонското царство, пред сè, владееле обичаите (еснафското право), а не законот. Зборот бил појак од сè и над сè.

Создавањето на новиот светски поредок барал ослободување на македонскиот дух. За таа цел македонската политичка аристократија и целиот народ биле воспитувани врз етничките, политичките и етичките традиции на своите предци. Тоа се правело преку македонските мистерии, изникнати од македонската почва.

Низ симболиката на овие мистерии се откривала смислата на постоењето. Верувањето во пченицата значело верување во смртта, но и во повторното раѓање, суштината на вечното пресозревање во нешто ново и поквалитетно, како основен услов на опстанокот. Македонскиот дух, кој се протегал меѓу чувствата и дејствувањето, станал основен двигател меѓу државите и народите. Така, во историјата, Македонците преку својата политичка идеологија на владеење - македонизмот, ја пишувале мислата на Бога во земјата на луѓето.

Вакви идеи можел да даде само народ кој во своите глави ги соединувал "боските на жената" со силата на Севишниот. Силата на Бога била мажевноста, а светиот дух бил светата мудрост.

Етиката била исклучително важна во идеологијата на македонизмот. Општото добро било големина и најголема движечка сила. Македонскиот дух целосно ѝ припаѓал на цивилизацијата во најширока смисла и Македонија била мост меѓу стариот и новиот свет. Без македонската етика би биле заборавени Хомер, Еврипид, Аристотел, Александар, Хипокрит и многу други.

која не ја познавала институцијата ропство.

Македонската етика за културен натпревар меѓу народите, ги претставувала оние обичаи кои таа ги сметала како битни за развојот, стабилноста и континуитетот на царството. Моралноста ја определувала соработката на единката и групата со целината. Низ организираниот живот во царството и низ религијата, фамилијата се воспитувала обединувачки, како морален принцип кој ги давал правилата на животот. Сите активности во империјата оделе во насока на јакнење на способноста за натпревар на македонскиот род со противничките групи. Според македонската филозофија на владеење, способноста за натпревар била пропорционална со способноста за меѓусебно здружување на родот, односно способноста на поедини членови и фамилии да се здружуваат меѓусебно. За таа цел биле поттикнувани оние особини и навики на поединците

кои оделе во корист на групата, а ги дестимулирала спротивните особини како пороци.

За зајакнување на заедничките импулси се користела, како голема потпора, религијата, низ методите на повторување, иницијација, низ верските обреди, обичаите, песните, приказните, славите, имињата, усните преданија, македонското културно наследство и традицијата. Законот и верувањата оделе заедно низ вековите, а со помош на поезијата Македонците верувале дека може на задоволителен начин да се дисциплинира секоја фаза на животот. Обичаите со долготрајното повторување станале втора природа на луѓето. Кога на оваа природна основа на обичаите ќе им ја додаделе божествената компонента (на пример: сите народни песни ги пееле со литургиска музика - како Волја на Бога), тогаш обичајот станувал појак од законот.

Примерот со славите, куќни, селски

(продолжува)